

God dag til dere alle og velkommen på Kommunekonferansen for Idrett og friluftsliv i Trøndelag!

Mitt navn er Bente Estil, jeg er leder av Hovedutvalg for kultur i Trøndelag fylkeskommune.

Det er godt å se så mange dyktige kultur, idretts- og friluftsarbeidere fra hele 28 av Trøndelag sine kommuner- og noen kommuner stiller her med flere personer- det er veldig bra.

To år med pandemi lærte oss at det er mulig å få deltatt på mye digitalt, og det er bra og det har vi fortsatt med flere områder, men noen ganger er det best å få møtes fysisk, det å få treffe andre som jobber med det samme som deg. Den uformelle praten over en kaffekopp kan være det som er starten på et nytt spennende fellesprosjekt mellom kommuner.

Få ny kunnskap og bli inspirert er viktig, og det vil dere få masse av her disse dagene. Først i dag med Tverga-konferanse, gode innlegg og workshop, også så skal dere i ettermiddag ut å se på masse spennende anlegg: Marinen, Finalebanen, Regnebueparken på Stavne og Nyhavna, bl.a. med buldrestein, skatepark, stupetårn og badeplass.

Også vil jeg jo absolutt anbefale et bad og badstue på Havet arena før middagstid

Forvaltning av spillemidlene til anlegg for idrett og fysisk aktivitet er en sentral arbeidsoppgave for fylkeskommunen, og i morgen vil blant annet anlegg og spillemidler være fokus- nå i 2022 ble 193 mil. kr fordelt til anlegg i hele fylket.

Fordelinga av spillemidlene ble gjort i HU kultur i vår, etter mål og retningslinjer vedtatt av Fylkestinget i april 2020. I de nye retningslinjene er det en tydeligere prioritering av barn og unge som viktigste målgruppe- *Målet er at alle skal ha mulighet til å drive idrett og fysisk aktivitet, både i regi av idretten og i egenorganisert aktivitet, til en lavest mulig kostnad.*

I Fylkeskommunens prioriteringer så er det interkommunale anlegg som har høyest prioritet, som nummer to kommer attraktive anlegg. Dette er anlegg både inne og ute, som er tilrettelagt for allsidighet og inkluderende aktivitet og er attraktive møteplasser i nærmiljøet og ved skoler.

I løpet av mitt år som leder av HU kultur så har jeg vært på noen åpninger av anlegg, og det å se anlegg der det er godt gjennomtenkt og gjennomført at dette skal være en møteplass for hele lokalsamfunnet har vært veldig inspirerende. Tenker på Rørahallene og Hållinghallen.

Rørahallene - som nå i først omgang har åpnet en Taekwondo hall, men i tillegg er det også et aktivitetstilbud for mosjonister på tvers av kjønn og aldersgrupper, dem vil ha også ha gode treningsforhold i squash-hallene og styrkerommet, og ikke minst har dem gode sosiale møteplasser i lokalene, med plass for en sitte ned - slå av en prat etter trening eller mens en venter på poden som er på trening.

Og så Hållinghallen på Høylandet, med de aktiviteter det er lagt til rette for der- klatrehall, styrketreningsrom, skytebane- øvingsrom for band, lokaler for ungdomsklubb og gaming- og som noen av ungdommene der sa under åpninga- de er så viktig at dem som er med på idrett og dem som er spille i bandet kan møtes å være sosial i lag. Og kanskje skal hun som spiller trommer i bandet rett på håndballtrening etter band øvinga- da er det kjekt at alt er samlet.

Kanskje er det mange av anleggene vi har rundt omkring i fylket som med enkle grep som også kan åpnes opp og blir mer enda bedre sosiale møteplasser i sine nærmiljø.

Tiden vi lever i er utfordrende på flere måter, det som skjer i verden påvirker hvordan vi lever, noe som gjør at vi må endre oss på flere områder.

De fleste kommunene i Trøndelag få nå nye innbyggere med flyktninger fra Ukraina.

Vi vet enda ikke vet helt ettervirkningene av pandemien,

Vi får stadig tall på at den psykiske helsa til barn og ungdom ikke er bra.

Det å da legge enda mer til rette for uformelle møteplasser, eller det å åpne opp dem vi allerede har tror jeg er god investering for folkehelsa.

Skal avslutte med noen ord om Idrettspolitisk erklæring som skal vedtas av Fylkestinget denne uka. Målet med en slik erklæring er at alle skal ha mulighet til å delta i idrett og egenorganisert fysisk aktivitet på ønsket nivå og i sitt lokalmiljø. Det legges særlig vekt på å utvikle et mangfold av attraktive tilbud til barn og unge. Sammenheng med retningslinjer for spillemidler her altså.

Jeg vil ikke gå detaljert inn på denne erklæringen, det jeg vet at dette er satt opp på programmet i morgen.

Plan er at denne erklæringen skal signeres av idrettskrets, Fylkesordfører og ordførere i alle de 38 kommunene i Trøndelag under Idrettens hederskveld 4. november.

Bakgrunn for denne erklæringa finnes i den politiske plattformen som ble utarbeidet av dagens samarbeidspartier på fylket, AP, SP, SV og Krf

Samt en interpellasjon vinteren 2021- hvor vi var klar til å restarte trøndersk idrett etter pandemien- og mente en felles erklæring med god og bred involvering kunne være et godt redskap til dette- for å sikre barne-, ungdoms- og breddeidretten og frivilligheten, men også for at toppsatsing fortsatt skal være mulig for de som ønsker det. Nå tok det enda et år før det ble snakk en restart av idretten da- den historien kjenner vi godt.

Håper nå at den idrettspolitiske erklæringen er godt forankret i idretten, kommunene og politisk, slik alle relevante aktører arbeider mot felles mål for idrett og fysisk aktivitet i Trøndelag- og bruker erklæringens målsatsingsområder og strategier når beslutninger skal tas.

Fra Fylkeskommunen sin side vil mål og strategier i erklæringen følges opp blant annet i forbindelse med det arbeid som pågår med **Handlingsplan for barn og unge**, og etterhvert ved oppstart av arbeid med en **frivillighetsmelding** for Trøndelag som ble bestilt av Fylkestinget i vår.

Da gjenstår å ønske dere lykke til med gode og inspirerende dager – ta med dere masse gode innlegg og ny kunnskap heim- prat med naboan- kast fram nye ideer om gode prosjekt slik at enda flere gis mulighet til å delta i idrett, egenorganisert aktivitet, eller gis mulighet til å møtes for en trivelig prat akkurat der dem bor.

Takk for meg!

Utdrag fra politisk vedtak gjeldende spesielt for kunstgressbaner: FT sak 48/20

6. Trøndelag med sine tunge teknologimiljøer har gode muligheter til å gå i front både regionalt, nasjonalt og internasjonalt, i arbeidet med å utvikle alternative løsninger til kunstig innfyll som granulat på våre kunstgressbaner. Gjennom samarbeidet med teknologi og kunnskapsmiljøene NTNU/SIAT, prosjekt KG 2021, er arbeidet med nye alternative løsninger allerede godt i gang.

7. Det forventes at det legges et enda større press på produsentene og at framdrifta i arbeidet forsterkes slik at kunstig innfyll utfases og at nye løsninger er reelle i nær framtid

Dette vil stille større krav til gode vurderinger og bedre dokumentasjon, både fra søker av spillemidlene, men også fra kommunene som er planmyndighet, og som skal saksbehandle søknadene.

Alle anlegg som søker spillemidler må være omtalt i en kommunal plan. I tillegg skal de største idrettsanleggene være prioritert i en plan vedtatt av idretten. Store idrettsanlegg defineres som anlegg med en samlet kostnad på minimum 10 millioner kroner.

For å sikre at de nye vilkårene oppfylles, skal nye søkere til ordinære anlegg fylle ut ei sjekkliste.

Hensikten med sjekklista er å sikre gode spillemiddelsøknader, men også som et hjelpemiddel i å «dreie» spillemiddelordningen fra «rettighetsbasert» til en mer behovsrettet tilskuddsordning.

Det blir derfor viktig å se på hvordan sjekklista kan brukes i dialogen, tidligst mulig, for å sikre at vi bygger «rett anlegg på rett plass».

Det er fortsatt store forventninger til medfinansiering av anleggsutbygging, og overskuddet fra Norsk Tipping holder ikke tritt med søknadssummene fra klubber og kommuner. Trøndelag fikk i 2019 vel 20 % av godkjent kostand innvilget, og dette betyr at det kan bli «ventetid» på 3-5 år for enkelte anleggstyper, også i årene framover. Samtidig ser vi tendenser til at gjeldsbyrden til idrettslagene øker, og vil på sikt kunne gå ut over aktiviteten. Dette varierer naturligvis avhengig av om det er idrettslaget selv eller kommunen som bygger. Det er derfor svært viktig at anlegg blir bygget ut ifra en realistisk behovsvurdering, og i henhold til målsettinger i idretten og i kommunene.

Utarbeidelse av nye retningslinjene skjedde gjennom en tett dialog med kommunene, som utarbeider planverk og prioriteringslister. Det legges opp til en tett dialog også med Trøndelag idrettskrets og de største særkretsene. Friluftslivsorganisasjonene vil være sentrale i forhold til utvikling av friluftslivsanlegg.

Fysisk aktivitet – utviklingstrekk

Undersøkelser viser at flere oppgir å trene ofte, og at stadig færre voksne nordmenn oppgir at de aldri trener. Dette kan skyldes at hverdagsaktiviteten går ned. En kartlegging fra 2015 viser at bare 32 % av den voksne delen av befolkningen oppfyller Helsemyndighetenes anbefalinger. Oppslutningen om trening er relativt stabil i hele barne- og ungdomsalderen, med en topp i aldersgruppen 13-15 år (95%) og litt lavere oppslutning i

aldersgruppen 16-19 år (87%). Omtrent like mange gutter som jenter oppgir at de trener eller mosjonerer regelmessig.

Resultatene viser at aktivitetsnivået synker kraftig fra 6 til 15 år. 15-årige gutter tilbringer hele 70% av tiden, mer enn det pensjonister gjør, til stillesittende aktiviteter (Helsedirektoratet, 2012).

I perioden fra 1989 til 2015 har egenorganisert trening økt. Det samme har trening i private treningstilbud, mens andelen som trener i idrettslag har sunket. Endringer i aktivitetsoppslutning for perioden 1995–2015 viser at den største økningen finner vi i de store folkeaktivitetene som styrketrening (+ 24,9), langrenn (+ 14,4), fotturer på fjellet (+ 9,5) og fotturer i skog og mark (+ 9,1).

Det har også vært en økning i andelen som driver med aktiviteter som klatring, kiting, rafting, dykking, snowboard, roing og padling, mens vi finner en synkende andel som deltar i organiserte konkurranseidretter.

En større prosentandel fra de høyeste sosiale klassene benytter seg av de ulike aktivitetsformene. Et unntak er friluftslivsaktiviteter, som har en jevn fordeling både i forhold til egen utdanning, foreldres utdanning, egen inntekt og husstandsinntekt. Kartlegginger viser at jo lenger man bor unna friområder, idrettsanlegg og treningssenter, jo lavere er aktivitetsnivået.

I Trøndelag var det i 2017 registrert 186 000 medlemmer i idrettslag. Levekårsundersøkelser (SSB) viser at 1 av 3 trøndere over 16 år er medlem. På landsbasis er 1 av 4 medlem av et idrettslag. Ungdata-undersøkelsene viser at Trøndelag også ligger noe over landsnittet når det gjelder barn og unges deltagelse i organisert idrett.

Det er mange faktorer som påvirker deltagelse i organisert idrett, bl.a. økonomi og profesjonalisering av idretten, med resultatfokus, betalte trenere, og mer avansert utstyr og treningsfasiliteter.

Barn fra mindre velstående familier er i mindre grad aktive i idrett eller andre organiserte fritidsaktiviteter enn barn fra mer velstående familier. Dobbelt så mange fra høyere sosiale lag deltar i ungdomsidretten sammenliknet med ungdom som vokser opp med færre ressurser hjemme. Vesentlig flere av barna fra lavere enn fra høyere sosiale lag slutter med idrett før de går inn i ungdomsidretten. Det er flere grunner til frafall; økende krav til spesialisering fører til en naturlig reduksjon i antall medlemskap fordi en del dobbeltmedlemskap faller bort. Det er også en del som velger å forlate den organiserte idretten for andre interesser og prioritering av utdanning. Personer med minoritetsbakgrunn har også i snitt noe lavere deltagelse i organiserte fritidsaktiviteter enn andre grupper.

Fotball, ski, håndball og friidrett er de største idrettene i Trøndelag. Disse fire idrettsgrenene står til sammen for nesten 60 % av idrettslagsmedlemskapene i fylket. Det er liten endring i den samlede oppslutningen i trøndersk idrett fra 2017 til 2018. Håndball, gymnastikk og turn og dykking har flest nye medlemmer, mens bowling, triatlon, dykking, bordtennis og snowboard øker mest prosentvis.

Golf, ski og friidrett har mistet flest medlemmer.

Utvikling over tid (2008-2018) for aldersgruppen 6-19 år viser at fotball har en svak økning (4% = 1.057 personer), som i hovedsak skyldes en positiv utvikling i jentefotballen. Håndball har hatt en økning på 25% (2.930 personer), her er det guttesiden som har økt mest. Ski har hatt en nedgang på 8% (1.395 personer), størst på guttesiden.

Friluftslivsorganisasjonene i Trøndelag har opplevd en netto økning i medlemsmasse de siste 10 årene. Friluftsliv er i sin natur egenorganisert aktivitet, og det kreves som regel ikke medlemskap i en organisasjon for å kunne drive friluftsliv. De interkommunale friluftsrådene tilrettelegger for allment friluftsliv for hele befolkningen.

Bruken av anlegg

Anlegg aktiviserer ulikt. Et karakteristisk trekk er at i perioden 1999–2015 øker bruken av anleggstyper som turstier, private treningssentre, lysløyper og vekt- og styrkerom. Kvinner har bidratt mest til denne veksten. Dette er anleggstyper som lett tilgjengelige for individuell bruk, og som tilrettelegger for aktivitet utenfor idrettslagene.

I samme periode er det en mindre andel av befolkningen som bruker tradisjonelle idrettsanlegg. Det er flest mannlige brukere i de fleste tradisjonelle idrettsanlegg. I to av anleggstypene, svømmebasseng og gymsal, er det en overvekt av kvinnelige brukere. De største klasseforskjellene finner vi ved bruk av private treningssentre og lysløyper. Svømmebasseng og skytteranlegg skiller seg ut ved at vi finner den største andelen brukere i lavere sosiale klasser.

Flere anleggstyper som generer støy har utfordring med å finne en egnet beliggenhet, og opplever at flere klager på støy. Dette gjelder bl.a. motorsportsanlegg og skytebaner. Stadig flere vokser i dag opp i urbane områder, og nye jegere rekrutteres i større grad fra disse områdene, en trend som ventelig vil forsterkes i årene som kommer.

En undersøkelse publisert i *Statlig idrettspolitik inn i en ny tid*, viser at svømmebasseng og tilrettelagte badeplasser er svært populære anlegg for hele befolkningen (se side 22 og 23).

Tall fra svømmeforbundet i 2013 viste at bare halvparten av landets 10-åringer kunne svømme. Redningsselskapets statistikk viser at 86 personer omkom i drukningsulykker i fjor. Rene badeulykker er ofte årsak til at barn drukner. Trøndelag var 3.dårligste fylke, med 9 drukningsulykker.

I nye læreplaner i skolen er det økt fokus på systematisk svømmeopplæring og livredning. Det er også et mål at alle skal kunne ferdes trygt i og ved vann.

Anleggsdekning og lokalisering

Trøndelag har tradisjonelt vært aktiv i bygging av nye idrettsanlegg. Det er fortsatt stor dugnadsånd, og mange av anleggene blir realisert ved hjelp av frivilligheten. Vi ser nå en trend at flere av de store kostnadskrevende anleggene blir bygget av det offentlige, i stor grad kommunene selv.

Etter innføringen av kompensasjonsordning for merverdiavgift ved bygging av anlegg for klubbene er det likevel noe mer attraktivt å bygge i egenregi. Kommunene bygger jevnt over de største og dyreste anleggene, mens idrettslagene bygger mange mindre anlegg. I 2018 var det noen flere søknader fra det offentlige enn fra idrettslagene, mens det offentlige sto bak hele 73% av investeringene og idretten for 22%.

Gjennomsnittskostnaden for de kommunale anleggene er 16,4 millioner kroner, mens idrettslagenes anlegg koster 4,9 millioner kroner.

Det er ulike eierskapsmodeller i Trøndelag. I Trondheim kommune er det en dreining over til mer lagseide anlegg igjen, samt ulike driftsmodeller med lagene. Dette med bakgrunn i reduksjon i kommunalt driftsbudsjett, og et ønske om å styrke identitet og felleskap i idrettslagene. Det blir viktig med god kunnskap og veiledning til klubbene, både om innkjøp og drift.

Det viktigste er at anleggene får en god utforming, høy kvalitet og til riktig pris. For de mest kostnadskrevende anleggene, som flerbrukshaller, ishaller og svømmeanlegg er det naturlig at det offentlig tar et stort ansvar for realisering av anlegg. Fylkeskommunen vil følge denne utviklingen, og støtter ulike modeller for best mulig utnyttelse av ressursene i kommunene og frivilligheten.

Anleggsfordelingen er lavest rundt Oslo, mens Sør-Trøndelag med Trondheim har også hatt en noe dårligere dekning enn i nord. Trondheim kommune har over 500 brukere pr anlegg, mens Trøndelag for øvrig ligger i snitt rundt 250 brukere på pr anlegg. Andre kommuner der anleggstilbudet er under press er Malvik, Verdal og Skaun.

En viktig forklaring til at de større byene gjennomgående har så mye lavere anleggsdekning enn landsgjennomsnittet er trolig at større byer har hatt og har en vesentlig økning i folketallet over mange år. I tillegg kan mangelen på egnede arealer i større byer vanskeliggjøre utbyggingen av anlegg. Sammen med gjennomsnittlig høyere byggepriser enn i landet for øvrig, gjør dette også at det er vanskelig for idrettslagene å etablere egne anlegg i byene.

I tillegg til kapasitet og mangfold i anleggstyper, er avstand en viktig faktor for opplevd anleggstilgang. Klimaendringene skaper nye utfordringer for flere vinteridretter.

Interkommunale anlegg: Anlegg som tilfredsstiller bestemmelsene for interkommunale anlegg vil kunne få et tillegg på 30% av ordinært tilskudd. Dette er en ordning som ble opprettet i 2004, men som har vært lite utnyttet, delvis på grunn av kravet til driftsstøtte i 20 år. Dette har vært krevende å få forankret i kommunale budsjetter. For å realisere flere interkommunale anlegg kreves arenaer for samhandling mellom nabokommuner, samt forankring både i de kommunale temaplanene og i regionrådene.

Planlegging og prioritering i kommunene

Det er Kulturdepartementet som fastsetter regelverket og derav tilskuddssatsene til de ulike anleggskategoriene. Trøndelag fylkeskommune prioriterer de godkjente søknadene, og fordeler rammen fra staten.

Kommunal plan er et statlig vilkår for å få spillemidler, dvs. anlegget skal være en del av vedtatt kommunal plan som omfatter idrett og fysisk aktivitet. Her skal langsiktige og kortsiktige behov for både anlegg og aktivitet beskrives. Kostnadene må være realistiske, og må synliggjøres i kommunens økonomiplan og i klubbens budsjetter. Interkommunale muligheter og planer må omtales her.

Sosial ulikhet, inkludering og lavterskeltilbud

De økonomiske og sosiale forskjellene i Norge øker. Samtidig viser undersøkelser at deltakelse i kultur og idrett har helsefremmende effekter og bidrar til utjevning (jfr. HUNT). Det er derfor et viktig mål for idrettspolitikken å bidra til å utjevne sosiale forskjeller i deltakermønsteret ved å legge til rette for at så mange som mulig kan delta i idrett og fysisk aktivitet.

Lavterskeltilbud, fellesskapsløsninger og tilgangslikhet må derfor etterstrebes.

Godt utbygde gang- og sykkelveier og lett tilgjengelige friluftsområder kan motivere folk til å ta aktive valg i hverdagen. I tillegg er muligheten til å utøve ulike typer idrett selvsagt vesentlig for å motvirke inaktivitet, samt for å sikre deltakelse og inkludering. Inkludering betyr at alle kan oppleve mestring og tilhørighet, uansett bakgrunn, forutsetninger og funksjonsevne. Inkludering, likestilling og mangfold må derfor vektlegges.

Tilhørighet og medvirkning

Organiserte fritidsaktiviteter fyller flere viktige funksjoner i samfunnet, og spesielt i barn og unges liv. Lag og foreninger representerer viktige arenaer for sosialt samvær, tilhørighet samt gir barn og ungdom en annen type læring og erfaringer enn den skolen representerer.

Anlegg vil kunne fungere som gode sosiale møteplasser som bidrar til tilhørighet, fellesskap og inkludering. Erfaringer viser at det trengs en kombinasjon av store og små grøntområder tett på der folk bor. Nærhet er derfor svært viktig. Anlegg i lokalmiljøet som stimulerer og tilfredsstiller barns behov for fysisk aktivitet i organiserte eller egenorganiserte former bør derfor prioriteres høyt.

Når det gjelder ungdom, er det et mål å utvikle anlegg som tilfredsstiller ungdommens behov for utfordringer og variasjon.

Det må legges til rette for medvirkningsarenaer og ulike metoder for å få fram alle syn i planleggingen. Dette vil også kunne gi bedre og mer målrettet anleggsutbygging og vil gi et større eierskap til anlegget. Både det offentlige og de frivillige må stimulere til lokalt engasjement og bidra til samarbeid mellom lokalt og regionalt

nivå.

Økonomisk og miljømessig bærekraft

Det er store forskjeller på kostnadsdriverne i de ulike idrettsgrenene. For enkelte idretter utgjør anlegget en liten del (f.eks. orientering og landeveissykkel), mens for andre er anlegget både areal- og kostnadskrevende (f.eks. motorsport og alpint). Kostnader knyttet til anlegg, både investering og drift, samt reiseutgifter til anleggene, vil ha stor betydning for den enkelte.

For skiidretten er det nå stor oppmerksomhet rundt kostnader til utstyr og skismøring. Dette er problemstillinger som skiforbundet utreder, og som ikke alene kan løses ved utstyrssentraler i kommunene. For håndball og fotball er det lavere utgifter knyttet til personlig utstyr, her vil reiseutgifter til treningsopphold og konkurranser høyne treningsavgiftene unødige, spesielt fra 15-årsalderen.

Det er altså ulike utfordringer i by og distrikt, - kjøp på anleggene i byen og lang avstand til anlegg og færre anleggstyper i distriktene. Ut ifra både et bærekraftperspektiv og klubbenes driftsøkonomi bør anleggsutbyggingen være mest mulig målrettet og behovsbasert. Det må aksepteres noe lengre reisetid til de store kostnadskrevende anleggene, - også ut over egen kommune der det er hensiktsmessig.

Anleggene må ha størst mulig belegg, både på dagtid, kveldstid, hverdager og i helger. Dagens anleggstilbud bør derfor kartlegges i detalj før nye anlegg vedtas bygd, - spesielt gjelder dette ved kostnadskrevende anlegg. For idrettsanlegg der driften er basert på utleie, vil «konkurrerende anlegg» kunne gi bortfall av leieinntekter og store driftsutfordringer.

Lokalisering, planlegging og bygging av arenaer må skje på grunnlag av behovsanalyser der økonomisk og miljømessig bærekraft vektlegges. Rehabilitering og tilpassing av eksisterende bygg og anlegg kan gi en lavere samlet miljøbelastning. Det må velges løsninger som kan dokumentere små miljøavtrykk i livsløpet, fra tilvirkning til avhending. Materialvalg og produktenes egnethet til gjenvinning vil ha stor betydning.

Det bør søkes råd i relevante fagmiljø for å få hjelp til å dokumentere og ta de riktige valgene mht. bærekraftige løsninger vedrørende økonomi og miljø.

Differensiert virkemiddelbruk

Den statlige idrettspolitikken ønsker en noenlunde lik tilgang til anlegg uavhengig av bosted. Staten tildeler derfor rammen av spillemidler til fylket etter følgende kriterier: 50 % fordeles på bakgrunn av søknadssum, 25% innbyggertall og 25% anleggsdekning.

I tillegg er det øremerket ekstra midler til pressområder (Trondheim, 15%) og Nord-Norge, inkludert Namdalen (20%). Vurderingene knyttet til innføring av differensiert virkemiddelbruk i Trøndelag, til pressområder og/eller livskraftige distrikter, avventes til ny Stortingsmeldingen. Kommuner med stor befolkningsvekst og lav anleggsdekning bør likevel prioriteres høyt i fordelingen av spillemidler.

Sambruk og samarbeid

Det ligger store muligheter i at offentlige bygg, ikke minst skolebyggene, i lokalsamfunnene gjøres lettere tilgjengelig. Samtidig må aktørene oppfordres til å se på muligheter for økt sambruk.

Fylkeskommunen skal ha en aktiv tilstedeværelse i samfunn der vi har videregående skoler gjennom å legge til rette for sambruk mellom skolens funksjoner, skoleaktiviteter og lokalsamfunnets behov. Det arbeides nå med standardiserte felles retningslinjer for utleie av alle fylkeskommunale bygg, både skoler og idrettshaller (16 stk). Dette skal også samordnes med kommunale bygg.

Flere sentra i regionen har gode erfaringer med, og ser gunstige effekter av kulturell infrastruktur som har flerbruksmuligheter og nedslagsfelt utover egne kommunegrenser. Dette understreker regionbyenes rolle og betydning for omlandet. Det kan være ressurs og bruksmessig gunstig at flere kommuner går sammen om å bygge og drifts idrettsanlegg det ellers ville være vanskelig å realisere innenfor én kommune.

